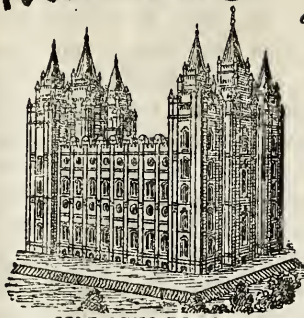


Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages



de Sidste
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dneden og Troen ere forenede.

Ar. 23.

1 December 1903.

52 Aargang.

Præsident Lyman's Rejser i Embedsmedfær.

(Rejsebreve af Vldste Joseph F. Cannon, Liverpool, til Mill. Star.)

(Fortsat fra Side 279.)

Besøget i Moskva, Kirkerne's By.

Under vort tre Dages Besøg i St. Petersborg iagttog vi mange af Byens Seværdigheder, blandt hvilke maa nævnes Vinterpaladset, Hermitage Kunstsamling og Museum, mange Kirker og offentlige Bygninger. Det, der saavel her som paa andre Pladser mest tildrog sig vor Opmærksomhed, var Folket selv. Russernes Bygningsforetagender og lignende, der ere udførte i den svundne Tid, vise naturligt Folkets Karakter, men det var navnlig om den nuværende Befolkning, mellem hvilken vi bevægede os, at vor Interesse samlede sig. Vi bleve overraskede ved at finde saa mange lyseblonde Ruslere. Der er mørkeblonde blandt dem, men i St. Petersborg og Moskva heldebe det store Flertal til den lyse Farve, og de havde som Regel blaa Øjne. Det er ganske ejendommeligt at se mange, der have sort Haar og mørke Ansigtstræk, men Øjne ligesaa graa eller blaa som en Skandinav. Ruslerne ere høje af Væxt og stærkt byggede, hvad der ogsaa er nødvendigt; thi det er kun ved haardt Arbejde, man kan erhverve sit Ophold i Landet, og dets Vintre ere barske og lange.

Rusland er et gammelt Land, og i Sammenligning med de vestlige Nationer er det ogsaa paa mange Maader et Aarhundrede eller mere bagefter. Massen af Folket lever i en jørgelig Uvidenhed. Hvorledes det er i Landdistrikterne, hvor de smaa Byer ere adskilte ved milelange Skove og Ødemarker, kan man gjøre sig et Begreb om, naar man hører, at en stor Del af Indvaanerne i de store Stæder ikke kunne læse eller skrive. Vi havde selv Lejlighed til at iagttage dette Forhold. Da vi

ikke kunde tale Rusfist, maatte vi levere trykte eller skrevne Optegnelser til Drostekuffene om, hvorchon de skulde kjøre os. Men mange af dem, mindst Halvdelen, kunde ikke læse; de overlod det enten til en Tilfældig, som kunde læse, eller ogsaa henvendte de sig til en Politibetjent, for at han kunde hjælpe dem. Deres Landbrugsdrift foregaar ogsaa i det gammelbøgs træge Spor; og man ser dem endnu bruge Segl og Haandrive ved Indhøstningen. Deres Enevoldsregjering uden Grundlov eller folkevalgt Rigsdag er saa langt fra den moderne Civilisation, at det er besynderligt, at et saadant System vedblivende kan opretholdes. Rusland er lig en klodset Yngling, vankundig og udannet med lidet Omdømme eller egen Erfaring; det maa nødvendigvis ledes egenmægtigt. Det vil kræve lang Tid at udvikle Landets store Befolkning til at opfatte vor Tids Frihedsideer. Alexander II, den største Regent, Rusland nogensinde har haft, som ophævede Livgenskabet og paa flere Maader søgte at hjælpe sit Folk, arbejdede ogsaa paa at give sit Folk en fri Forfatning, men tiltrods for hans Frisind og Kjærlighed søgte Uslinger at berøve ham Livet Gang paa Gang. Til Slut blev han da ogsaa paa en Kjøretur saaret til Døde af en Helvedesmaskine, som sprang ved hans Fødder, efter at hans Vogn var sønderslaaet og hans Vedsjagere saarede af en af Nihilister kastet Bombe. Nihilisternes Bloddaad i Forening med deres bestandige Trusler har i høj Grad bidraget til Udviklingen af den uhyre Politimagt, som karakteriserer Landets Forvaltning. Ingen kan komme ind eller ud af Rusland eller rejse fra en Plads til en anden, uden at hans Pas maa synes og stemples af Politimyndighederne. Det hemmelige rusfiste Politi er udspreedt ikke alene over hele Indlandet, men ogsaa over alle de øvrige store Nationer i Verden. Stakkels vankundige, undertrykte Rusland! Omsider skal vel ogsaa din Frihedsmorgen gry! Maatte den nærme sig roligt uden Revolutionens Rædsler og Blodsudgydelse!

Der er over tolv Timers Rejse mellem St. Petersborg og Moskva, men de rusfiste Tog gaa heller ikke hurtigt. Det var just ved Solnedgang, vi forlode Hovedstaden, og Kirkerne Kupler i Horizonten tegnede sig ved Skjæret fra Alsterøden i vidunderlig Pragt.

Noget af det første, vi foretog os i Byen Moskva, var at stige op i Ivan den Stores Taarn, der hører til det saakaldte Kremel eller Kremelin. Det er ved Siden af denne Bygning, at den store Moskva-kloffe, „Klofkernes Konge“, staar. Den ramlede ned og gif itu, efter at den havde været i Brug i kun fire Aar. Det skete for omtrent to Aarhundreder siden. Den massive Kloffe er 26 Fod høj og vejer omtrent 100,000 Pund. Fra Toppen af Taarnet havde vi en storartet Udsigt. Man ser den lille Moskva-flod bugte sig frem gennem Staden, og nedenfor os ved Flodbredden strækker sig en af Kremels Mure. Kremel er det tartariske Ord for Fæstning og Navnet paa den oprindelige Stad. Den triangelformede Grund er højt beliggende og omgivet af høje, stærke Mure, og indenfor disse ligger Paladser, Regjeringsbygninger, Klostre og Kirker. Vi kunde ogsaa se Muren, der indesluttede Kitai Gorod (Kineserbyen), den Del, som blev tillagt, da Kremel blev for lille til at rumme den voksende By's Indbyggere. Nu danne disse oprindelige Fæstnings-

værker Midten af et umaadeligt Areal af Huse og Kirker. Der er en henrivende Udsigt fra dette Sted, og der er saa Bladser i Verden, der kunne lignedes dermed. Moskva er „Kirkerne's By“. Over fire Hundrede og halvtredstindstyve rejse her deres statelige Spir og Kupler. De ere konstruerede efter en Art byzantinisk Arkitektur og meget fantastiske. Kuplerne, som ere saa karakteristiske for de russiske Kirker, ere nærmest pæreformede og malede i prunkende Farver og forgyldte. I Kreml og ude omkring det saa' der ud til at være Tujinder af dem, røde, grønne, hvide, gule eller dybblaa, de sidste ofte bestaaende med gyldne Stjerner; ofte ere de ogsaa overdragne med Kobber- eller Guld, som bestandig straalere med ufordunklet Glans. Hver Kirke prydes med et ligearmet græst Kors. Bygningernes Tage ere ogsaa malede i mange Farver, den grønne er mest fremtrædende, og Murene have et lyst Anstrøg. Det Hele er fremfor Alt orientalt og gjør paa det vesterlandske Sind et stærke Indtryk, næsten som en Drøm.

En af Moskvas Seværdigheder er den russiske Malerisamling i Treiatof-Galleriet. Saasnart man træder indenfor, føler man Ulighed med Alt, hvad man har set før. Russisk Ideal og russisk Kunst staa alene her. Der er meget tragisk i den russiske Kunst, men der er noget vederkvægende i det Nymodens baade i Motiv og Fremstilling. Et af de første Billeder, Øjet møder, er en Pyramide af Hovedskaller, over hvilken Drakenens hede Sol kaster sine Straaler, og hvorover Ravnene kredse. Et andet Maleri forestiller Ivan den Grusomme lige efter, at han har myrdet sin Søn. Den blodtørstige gamle Czar holder den skønne, døende Unglings Hoved mod sit Bryst og søger forgjæves at standse Blodet, som flyder fra hans Tinding. Det strømmer mørkerødt mellem hans udmagrede Fingre. Nær ved ligger det kongelige Scepter, hvormed den blodige Daad udførtes. Det Udtryk af Forfærdelse, som hviler over den gamle Mand's Ansigt, gjen-spejler tydeligt de Storme, som Angren alleve har fremkaldt i hans Indre, og som Maleren medlidende har søgt at fremstille. Dette er et tro Livsbillede. Ivan den Grusomme var en af Ruslands store Herskere; han gav storlaaede Gaver til Kirken, byggede mange Helligdomme og gik tilsidst selv i Kloster for at forsone for denne og andre Synder. Fader og Søn ligge nu begravede Side om Side i Urkeengelen Mikael's Kathedral. To Malerier med Motiv fra den hellige Skrift ere særlig slaaende ved deres Originalitet. Det ene er den ofte malede Scene af Korsfæstelsen. Mørket har hersket i tre Timer, men nu skinner Solen. Røveren paa Frelserens højre Side er nedtaget, og der træffes Forberedelser til at fjerne ham. Istedetfor som ellers at gjøre Korsene høje og hænge de Korsfæstede højt op, har Kunstneren anbragt Fødderne kun en Fod eller to over Grundstykket. Den lille Gruppe, som stirrer paa den Ustydiges martrede Legeme, saavel som Midterfiguren selv er godt udført. Det andet Maleri forestiller Jesus i Templet. Under en af Søjler baaret Hvelving sidder Rabbinerne i en Rundkreds paa Gulvet, og blandt dem sidder Jesus i en hvid Dragt, støttende Hagen mod Hænderne, som hvile paa de optrukne Knæ. Hans Ansigt er meget tankefuldt. Billedet gjør et levende Indtryk og er særdeles indtagende.

Russerne ere altfor overdaadige i Prydelser af deres Kirker. Der spares ikke paa Guldet, hverken ind- eller udvendig. Der er mange Kirker indenfor Kreml, og Rigdommen i dem er fabelagtig. Tre Kathedraler staa her Side om Side, hvor Tzarerne efter gammel Skik blive døbte, viiede, kronede og begravede. Mariae Himmelfarts-Kathedralen, hvor Tzarerne fra den første Tid ere kronede, rummer uhyre Kostbarheder af Sølv, Guld og Edelstene; Bægge og Piller ere beslaaede med Guld og endvidere smykkede med Freskomalerier. De gyldne Helgenbilleder ere her indfattede med Edelstene og Perler. Billederne ere almindeligvis smagløse og omgivne med en Kamme ligesom et Maleri. De ere anbragte i lodret eller i liggende Stilling paa et Fodstykke lig en stor Bog. Folket kysker Glasjet, som dækker dem; de berøre det i Regelen lige over Billedets Fødder og Hænder, medens de samtidig forse sig og fremtjige Bønnen. Glasjet bliver naturligvis urent ved Berøringen af saa mange Læber, men dette synes ikke at afholde Folket fra den uappetitlige Skik. Ikke alene disse Helgenbilleder, men ogsaa Relikvier og andre Sager tilbedes. I Mariae Bebudelses-Kathedral staaer et langt Skrin, der indeholder Ben og andre uhyggelige Gjenstande. Vejviseren viste paa to mørke, hentærede Hænder, der skulde have tilhørt Apostelen Markus. (Vejviseren udtalte dog ikke bestemt, om Markus var en Apostel eller ikke.) Folk passerede i en uafbrudt Række rundt om Skrinet og kyskede Glasjet over Benene. Mødrene opløstede deres Børn, for at ogsaa de kunde kysse disse Skrin eller Billeder. I Erkeengelen Mikael's Kathedral er Ivan den Grusnommes sejsaarige Søn, den myrdede Dimitris Sølvsifte opfat som et Helgen-skrin. Ved Siden af Kisten ligger de blodbestænkte Klæder, som Drengen bar, da han led Døden, samt noget af hans Legetøj. Man har ogsaa hans Guldbælte indrammet. Kistens Laag er løftet i Bejret, og ved Hovedenden findes der endnu et Sted for dette Helgentysseri. Det er en særlig hellig Plads, og Folk ere meget alvorlige i deres Bønner her. Stakkels uskyldige Prinds, hans unge Liv fik en tragisk Slutning, mens hans Legemsrester — nu Sekler gamle — burde have Lov til at hvile i Ro. De egne sig ikke til Beundring eller Tilbedelse.

Søndag Morgen d. 9 August eller efter russisk Tid d. 27 Juli gif vi sammen ud i Alexander-Parken, udenfor Kreml's nordvestre Mur, for at opsende Bøn. Denne smukke Park indtager et Omraade, som tidligere bestod af en udyrbar Sump, der forud hidrog til at beskytte Staden mod fjendtlige Angreb. Vi vare omkring 75 Yards (112 danske Alen) fra Trefoldighedsporten og vendte vore Ansigter mod Kreml. Præsident Lymans Bøn i den Anledning holdtes i vel valgte Udtryk med særlig Hentydning til Forholdene i dette Centrum for afgudisk Tilbedelse. Han anraabte Herren om at sønderbryde Præstevældets Nag, som det russiske Folk sukker under, og han bad, at Helgendyrkelse og Overtro maatte overvindes ved Sandhedens Udbredelse i Landet. Han bad, at de Uerlige og Oprigtige maatte føle Trang til at søge efter Sandheden, og at Herren maatte sende sine Budbærere fyldte med Visdom og Tro for at kundgjøre Evangeliet for Russerne paa deres eget Sprog. Han bad for

Czaren og hans Familie, at de maatte blive bevarede fra Volds-gjeringer, og at han som Regent maatte være istand til at give Folket religiøs Frihed, saa at alle Landets Indbyggere kunde udøve deres frie Villie i denne Henseende. I Lighed med den i St. Petersborg opsendte Bøn nedkaldte Præsident Lynman Guds Betsignelser over det russiske Kejserrige. De adspredte af Judah og de samlede Efterkommere af Joseph erindredes ogsaa, og Herren den Almægtige anraabtes om at fremskynde Udbredelsen af det frelsende Budskab baade til Levende og Døde.

Vi vare uforstyrrede i vor Andagt, og den Helligaands behagelige Indflydelse bragte en mærkbar Fred og Glæde til vore Sjæle.

Varschava, Polen, i August.

Religiøse Tilstande i Rusland. — Bøn for Folket i Polen.

Rusland udgjør den overvejende Del af den græsk-katholske Kirkes Omraade. Men den russiske Kirke er fuldstændig skilt fra og uafhængig af de øvrige Grene af den græske Kirke. Istedetfor, at dets Hoved er en Patriark, som Tilfældet er i Konstantinopel, Antiochia, Jerusalem og Alexandria, styres den russiske Kirke af den saakaldte „Hellige Synode“, der er sammensat af Biskopper og andre Geistlige, som Zaren udpeger. Den russiske Kirkes Forhold til de andre Grene af den græske Kirke minder om de amerikanske Presbyterian- eller Episkopal-Kirkers Stilling til den engelske Moderkirke. Den russiske eller orthodox-katholske Kirke har naturligvis heller ikke noget fælles med den romersk-katholske, selv om der i mange Punkter er stor Lighed mellem Lærdommene. Munke og Nonner findes i stort Antal i Rusland, men Menighedernes Præster maa være gifte Mænd; dog er det ikke tilladt dem at gifte sig igjen, hvis Hustruen dør. De ugifte kaldes den sorte Præstestand, og de gifte kaldes den hvide. Biskopperne vælges fra den sorte Stand. Der findes i den græske Kirke ingen Bave, heller ingen Kardinaler.

Sakramentet, bestaaende baade af Brød (uslyret) og Vin, uddeles ogsaa til Børnene; Konfirmationen udføres umiddelbart efter Daaben, der sker ved tre Neddyppninger, som ogsaa anvendes overfor de spæde Børn. Naar Præsten døber et Barn, slaar han Kors paa dets Mund, Dine, Øren, Hænder, Fødder, Bryst og Ryg med en lille Kamelhaarspensel eller Sjer, dyppet i Chrisam eller hellig Olie, blandet med Balsam, Krydderi og hvid Vin. Djnene salves, for at Barnet kun maa se det, som 'er godt, Ørerne, for at det kun maa høre det, som er uslydigt, Munden, for at Barnet altid maa tale, saaledes som det sømmer sig en Kristen, Hænderne, for at det ikke maa krænke Noget eller Noget, og Fødderne, for at det altid maa vandre paa Dydens Vej.

I flere Aarhundreder har den russiske Kirke i Ualmindelighed set ikke udført noget Missionsarbejde. Men det maa siges, at dette Forhold nu har forandret sig. De nye, pragtfulde russiske Kirker i Varschava vidne uforbeholdent om Russernes Bestræbelser for at vinde Polakkerne fra den romerske Kirke. Den overdaadigt glimrende Gudstjeneste i den russiske Kirke i Paris i Forbindelse med Kirkegulvets smukt udstyrede Tæpper give Indtryk af, at denne Organisation søger at tiltrække sig Frants-

mændenes Opmærksomhed. Men hvadenten de vinde Profelyter eller ikke, saa er det dog vist, at det russiske Præstestab af al Magt søger at holde paa alle deres Medlemmer. Det tillades ikke romersk-katholske Præster ligesaaletid som Jøder at komme ind i Riget undtagen under særlig strenge Forholdsregler, og Forsøg paa at vinde Profelyter fra den russiske Kirke straffes strengt. Til Trods for dette gjør der sig stærke særtroende Rørelser gjældende indenfor Kirkens eget Hegn. Det er bleven fremdraget, at mere end en Trediedel af dem, som af Navn tilhøre Kirken, ere Underledestroende. Der er et stærkt Parti, kaldet Popovtshy, som vælger sine egne Præster og navnlig adskiller sig fra de Orthodoxe derved, at de benytte en ældre Form for deres Gudsbyrkelse. Et andet stort Parti, kaldet Bepovotshy, har derimod ingen Præster og er idetmindste i Theorien bitre Modstandere af Regjeringen; de betragte den som Antikristens System, og de lære, at Zaren er Antikristen selv. Der er ogsaa mange andre Sekter, hvis Kristendom er stærkt præget af Kommunisme og Spiritisme, t. Ex. Dorikhoborerne, af hvilke en Del nu er i Canada. Den særtroende Rørelse i Rusland tiltager stadig, og nye Sekter af næsten alle mulige Slags opstaa og vinde Tilslutning.

En Dag, da vi kom ud af Kremle, fik vi Dje paa den slanke Figur af, som det saa ud til at være, en ung Dame, klædt i en blaa Dragt. Vi bemærkede særlig de lange krusede Haarlokker, som hang løse over Skuldrene. Det var derfor unægtelig en Smule overraskende at se, at der foruden de mørke Lokker ogsaa fandtes et pænt Fuldhjæg. Det var hverken mer eller mindre end en Præst, af hvilke mange bære langt Haar og bølgende Skjæg. Vi erindre ikke at have set en eneste Præst, som var barberet. Dette er en slaaende Mod sætning til den romersk-katholske Gejstlighedens Skik, som vi ikke undgik at lægge Mærke til, da vi naaede Barschava.

Det er omtrent 30 Timers Rejse vestpaa fra Moskva til Barschava. Landet er kun sparsomt bebygget. Med kortere eller længere Mellemrum passerede vi smaa Grupper af straatækte Blokhuse; det er Landsbyer, omgivne af Græs- og Kornmarker. En Hjord af Heste, Kreaturer, Faar og Geder, sandsynligvis indbefattende Byens hele Besætning, kunde ofte ses græssende paa en aaben Plads i Nærheden. Landsbyhujene bygges, saavidt vi kunde se, aldrig isolerede, som det er Tilfældet i England eller Amerika. Det ejendommelige Landbrugssystem, hvorved Bønderne dyrke deres Land i Fællesskab, medfører grupperede Smaabyer, der ere alt for smaa til at fortjene dette Navn. Landet er bølgeformigt, og Lavningerne ere oftest sumpige. Skovene se i Almindelighed noget tiltraktede ud med Undtagelse af en eller anden Strækning af Eg, Elm og Gran. Det var midt i Høsttiden, og barfodede ældre og yngre Kvinder udførte overalt en stor Del af Arbejdet.

Vi bleve behageligt overraskede ved Synet af Barschava, Polens Hovedstad. Dens halve Million Indbyggere bestaa mest af romersk-katholske Troende, men der findes ogsaa mange Jøder. Befolkningen er af et smukt Udseende, fuld af Livskraft og minder nærmest om deres tykke Naboer. Staden, som er beliggende ved Weichselfloden, har en betydelig

Handel og er den trediestørste i det russiske Kejserrige. Det er en smuk Stad og forskjønned ved flere nydeligt anlagte Parke. I den saakaldte Lazienkpark fandt vi Lejlighed til at holde Bøn, som vi i Ensomhed opsendte i en Løvgang af høje Træer.

Præsident Lyman bad for Polens Folk, som han forud havde bedt for Finlands og Ruslands; han anraabte Herren om at oplade deres Hjerter for Evangeliets Modtagelse og berede Vejen for hans Tjenere, at de kunde bære det didhen. Han bad, at den frihedselstende Aand hos Folket aldrig maatte udslukkes, men at det endnu maatte se den Dag, da det kunde nyde personlig og religiøs Frihed og udøve sin frie Villie. Han bad, at alle Former af Strid, Lovløshed og Uorden maatte forsvinde, at Polen og hele Rusland maatte have Fred, og at Folk og Regjering maatte blive beredt for Ordenens og Fredens Velgjerninger. Han bad, at Zaren maatte blive bevaret og dygtiggjort til at gennemføre folkelige Reformer. Han velsignede og indviede Landet til Evangeliets Forkyndelse; han velsignede Folket og bad, at de maatte blive modtagelige for Sandheden. Herrens Bærk i alle Lande, hans Tjenere i Missionerne og de, som lede Folket i Zion, tillige med de Hellige og de Oprigtige af Hjertet allevegne bleve erindrede, og Himlens Gunst og Velsignelse blev nedbedt over dem alle.

Vi forlode Polen om Eftermiddagen, og lige til Stumringen ved Otte-Tiden indtraadte, var det interessant at iagttage det forbiilende Landskab og Folket, som arbejdede paa Markerne. Vi kunde se Børn og ældre Mænd og Kvinder vogte Kvæget paa de græsbevoxede Banker langs Sporet, medens Arbejdsfolk høstede og indbjergerde Sæden. Næsten alle Kvinder — fra dem, som sled paa Alger og Eng, til dem, som stode ved Banelinien's Overskjæringer med et Flag i Haanden for at vise „klart“ for Toget — vare barfodede; endog mange af Mændene havde ingen Fodbeklædning. Kvinderne bare altid et Tørklæde knyttet om Hovedet og vare almindeligvis klædte i Dragter med klare, lyse Farver, og Skjørtet var for det meste grøn-, gul- eller rødstribet. Storkene syntes at forekomme ret talrigt, og store Flokke af Gæs vraltede paa Markerne. Det Billede, der udbredte sig for vore Øjne, dannede tilvisse en af de mest maleriske Scener, vi nogeninde havde set, men over det Hele laa alligevel en Stemning af Fattigdom.

I Alexandrova, den sidste Station i Rusland, vare vi nødte til at vise vore Pæser. Her blev Afstanden, som Moskvas Politi havde udstedt, fjernet, og vi fik Tilladelse til at forlade Ruslands Jord. Paa Politikontoret saa vi Andre, som vare mindre heldige. En Kone med sin lille Pige græd bitterlig paa Grund af en eller anden Hindring, der var lagt hende i Vejen. Folk blive hyppig paa den Maade holdt tilbage og hjemsendte, fordi de have forsømt at sikre sig den nødvendige Tilladelse af Politiet til at forlade vedkommende Sted. For en saadan Tilladelse ligesom for alle Undersøgelser af Rejsepæset erlægges et Honorar.

Der er en tretten Dagers Rejse fra Varschava til Berlin og omtrent ligesaa langt fra Berlin til Rotterdam. Vi naaede den sidste By om Aftenen den 13 August. Rjoreturen gennem Østjylland gav os et

stærkt Indtryk af dette Lands Frugtbarhed og høje Kultur. Afgrøderne vare langt rigeligere end i Rusland og Polen, og overalt var der en øjensynlig Virkelyst og Fremgang i Tingene.

Ankommen til Holland var den specielle Opgave med Præsident Dymans Rejse fuldendt. Rejsen havde været lang og interessant, men betydningsfuld. Mange nye Erfaringer om Rusland og dets Folk vare vundne. Særlig med Hensyn til Evangeliets Fortyndelse i disse Lande erholdt vi fordelagtige Indtryk. Missionsmarkens Udstrækning er imidlertid kolossal, og Banstelighederne, der ville rejse sig, ere enorme, men vi ere forvissede om, at dette Arbejde ikke skal udføres med menneskelig Magt og Visdom, men ved den Helligaands Inspiration og Herren den Almægtiges Kraft.

1 December 1903.

Den hele Lov.

Der er Mange, som holde nogle af Evangeliets Principper; men der er kun Faa, som fuldt ud leve efter hele Evangeliets Lov. Der er dem, som holde Fastedagen, men som sjælden give af deres Midler til Guds Riges Opbyggelse. Andre give nøjagtig en Tiendedel af deres Indtægter, men kunne ikke afholde sig fra nu og da at nyde Tobak og svækkende Drikkevarer. Andre holde Visdomsordet, men ere tilbøjelige til at tage Guds Navn forsængeligt; atter Andre ere meget forsigtige i deres Tale, men tage det ikke saa nøje med at overvære de Helliges Forsamlinger. Endelig findes der dem, som holde alle disse Bud bogstaveligt, men fare haardt frem mod dem, der begaa nogen Fejl i denne Henseende. Nogle synes at have Troen og Vidnesbyrdets Aand, men følge kun usuldføromment Evangeliets Bogstav; Andre holde det efter Bogstaven, men forstaa det ikke og ere derfor meget fattige i Aanden.

I enhver Sjæl findes der gode Egenskaber. Man møder sjælden Noget, som udelukkende har besluttet at ville gjøre Ondt, selv om der gives dem, som med Forsæt leve et Liv i Synd, og som have tabt al Agtelse for et Liv i Dyd og Ærlighed. Fra saadanne skulde vi holde os fjærnt, hvis det ikke er vor Pligt at have Samkvem med dem; de kunne maaske ellers skade os mere, end vi kunne gavne dem. De fleste Folk prøve dog paa at gjøre noget Godt. De fejle i mange Tilfælde, enten fordi de ikke ere ivrige nok, eller fordi de ikke vide, hvorledes de bedst skulle gjøre, hvad der forlanges af dem. Deres Forsædte have spist „sure Druer“, og de have arvet deres Svagheder eller ere blevne svage paa Grund af deres egne Overtrædelser. Naar Evangeliet kommer til dem, og de alvorligt ønske at gjøre Herrens Villie, vil han ved sin Aand retlede dem og føre dem til Forstaaelse af Sandheden. Naar de modtage

Evangeliet, saa de baade Forstand og Styrke. I Begyndelsen er denne Kraft maasse ikke meget stor; de føle maasse de gamle syndige Tilbøjeligheder i sig, men hvis deres Tro er oprigtig og deres Omvendelse alvorlig, ere de istand til at bestaa. I Tidens Løb vil Udførelsen af Evangeliets ligefremme, smaa Pligter gjøre dem stærkere. De ville stadig voge, og selv om de knap mærke det, blive de efterhaanden faste i Evangeliet og vinde fuldt Herredømme over sig selv.

Det er nødvendigt for os at modtage alt det Lys, der gives os. Naar vi lære at kjende en Lov og ikke følge den, stude vi os selv. Gud har endnu ikke givet en Lov, som ikke kan efterfølges. I nogle Tilfælde er Lydhigheden mangelfuld, fordi vi ere usuldkomme. Ikke mange af os elske vor Næste som os selv, og indtil vi blive mere prøvede, saa mere Belæring og Erfaring, end vi hidtil have haft, ere vi næppe istand til at gjøre det. Men Lovene om Tyveri, Hor, Mord, Misbrug af Guds Navn, Brug af saadanne Ting, som Herren har forbudt, og Tilbageholdelse af den Del af vore jordiske Midler og Formue, som vi skyldte ham, kunne vi fuldtud holde, hvis vi ville. Den oprigtigste Bestræbelse efter at holde hele Lovene er den eneste Vej, ad hvilken vi kunne komme i Besiddelse af den faste, veldannede Karakter, der er saa nødvendig for os. Ere vi mindre pligtophydende i en eller anden Henseende, hindre vi selv vor Væxt.

Det vilde være godt for os at huske paa, at vi før eller senere maa komme i Overensstemmelse med alle Guds Bud. Det er nødvendigt, at vi lære dem alle at kjende og følge dem. Før vi modtog dem, bleve de paa det omhyggeligste prøvede, og de stemme nøje overens med, hvad vi have behov. De høre suldkommen sammen, og ingen Del deraf kan vedvarende forkastes, uden at den hele Lovbog derved samtidig forkastes. Det evige Liv, som saa nøje er knyttet dertil, vil ikke blive givet os, før vi følge enhver Lov af Evangeliet, der er kommen til vor Kundskab.

En Mand burde være ren, elstværddig og uplettet i alle sine Sædvaner; ligeledes burde han være bestemt og tilforladelig, flittig og fremadstridende, tapper som Talsmand for Retten og i Forsvaret af de Svage. For at kunne gjøre alt dette maa man kunne se sine Fejl saavel som det bedste Middel til at undgaa dem. Vi burde være ærlige i at bekjende vore Fejl ligeoverfor Gud og i at anerkjende dem saavel overfor os selv som overfor Andre. Intet er mere skicket til at tilintetgjøre denne Kraft til Forbedring end at vende det døve Øre til sin Samvittighed og søge at undskylde sine Fejl og sine kjødelige Svagheder. Naar vi ere blevne os vore Fejl bevidst, burde vi være forstandige nok til at ombende og forbedre os.

Skjøndt Frelseren blev mere fristet end andre Mennesker, beholdt han dog sin suldkomme Ustyldighed. Han har ogsaa befalet os at være suldkomme. Han er Væjen, Lyset, Forbilledet i alle Ting; og naar vi have

taget hans Navn paa os, forventer han, at vi ville følge ham. Han vilde juble ved at se os leve uden Synd, og jo nærmere vi komme Syndfriheden, des mere vil han glæde sig. Herren er altid villig til at tilgive en bødferdig Synder, naar han søger ham ad den rette Vej, selv om de begaaede Synder ere store og mange, men han vil ikke, at vi et eneste Øjeblik skulle leve i Synd og Ulydighed og stole paa, at han kan tilgive. Elske vi ham, ville vi holde hans Bud, ikke blot dem, som ere lette for os at holde, men dem alle. Det er for os Dødelige umuligt at forstaa, hvor meget Herren elsker os, og hvor beredt han er til at velsigne os, hvis vi ville gjøre os selv værdige dertil. Da han er fuldkommen, saavel i Visdom som i alle andre Egenstaber, vil han kun give os sin Velsignelse, naar han anser det for rigtigt, og vi kunne ved vore Gjæringer for en stor Del selv være medvirkende dertil.

Det burde derfor være vort Valgsprog at gjøre hele vor Pligt; vi burde altid være barmhjertige mod Andre, som maaste ere svagere end vi selv, og aldrig skynge paa dem, som ere bedre og stærkere. Saa fuldstændig bør vi kjende den Hellig-Aand, at vi ere opmærksomme, naar den tilhviser os, og lydige, naar den formaner os. Naar vi føre et saadant Liv, kunne vi stedse være forberedte paa kommende Farer og beredte til at modtage alle Prøvelser og til at adlyde et hvilket som helst Kald, der udgaar til os, enten det saa er om at optage et nyt Livs-arbejde eller om at nedlægge vort jordiske Livsværk og gaa ind ad Dødens Port.

(Bras.)

Francis M. Lyman.

Kjøbenhavns Halsaars-Konference er, som meddelt i sidste Nummer, udsat til d. 12, 13 og 14 December. Denne Notits til Erindring for saavel Missionærer som Kirkens Medlemmer i Almindelighed. Det forventes, at vore Sødskende ville udstede det størst mulige Antal Indbydelser til Fremmede om at overvære Konferencens Møder Lørdag Aften Kl. 8 og om Søndagen Kl. 10, 2 og 6 og ligeledes de kvindelige Hjælpeforeningers Aarsmøde Mandag Aften Kl. 8.

Christiania Gren. Vi minde om, at deane Gren afholder sit 50 Aars Jubilæum d. 7, 8 og 9 December. Se sidste Nummer.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 2 og 20^{te} November. De befandt sig alle godt og beskikkedes til at virke i Missionens Konferencer som følger:

Hans C. Hansen fra Fillmore, Utah, i Kjøbenhavn.

Iver N. Alme fra Logan, Utah, i Bergen.

Oscar Anderson fra Peterson, Utah, i Trondhjem.

Christian N. Hansen fra Richfield, Utah, i Bergen.

Soren Marinus Petersen fra Newton, Utah, i Aalborg.

Hans J. Yool fra Ogden, Utah, i Trondhjem. P

*Ezra Antony Valentin fra Brigham, Utah, i Sundsvall.

Elmer Johnson fra Salt Lake City, Utah, i Stockholm.

Carl J. Lundgren fra Lund, Idaho, i Gøteborg.

Hans Lauritz Rasmussen fra Spring City, Utah, i Kjøbenhavn.

Hans Benjamin Nielsen fra Hyrum, Utah, i Trondhjem. P

Peter M. Petersen fra Spring City, Utah, i Trondhjem. P

Vi ønske disse Brødre Lykke og Fremgang paa deres forskjellige Arbejdsomraader og bede, at de maa være opfyldte af Guds og Tro under deres Virksomhed og være istand til at udrette meget for Herrens Sag.

Afslusning og Hjemreise. Nedennævnte Missionærer ere blevne ærefuldt afløste fra Missionens respektive Konferencer efter et godt og trofast Missionsarbejde. De ere nu med Tilladelse afrejste til deres Kjære i Bestens Bjergdale, og det er vort Haab, at de fremdeles ville virke for Herrens Værk.

Gustaf A. Mossberg fra Gøteborg, til Salt Lake City.

Winfred A. Fjeldsted fra Aalborg, til Centerfield, Utah.

James C. Jensen fra Kjøbenhavn, til Spanish Fork, Utah.

Niels Larsen fra Kjøbenhavn, til Vineyard, Utah.

Forskyttelse. Eldste August Erikson er forflyttet fra Stockholms til Sundsvall Konference.

Dødsfald. Niels Hansen Bøgh døde i Mayfield, Sanpete Co., Utah, den 27 Juni 1903. Han blev født i Fountain Green, Sanpete Co., Utah, den 8 Marts 1879 af Forældrene Niels og Gunhild Hansen Bøgh, hvilke tilligemed 6 Sødsfende begræde Tabet af en god og kjærlig Søn og Broder. — Lars Jensen afgik ved Døden den 10 September 1903 efter et Aars haarde Kræft-Lidelser. Han blev født den 16 Juli 1833 i Kerstöp, Malmö, Sverige, annammede Evangeliet den 9 Juni 1869 i Danmark og emigrerede til Utah 1876. Han efterlader sig 2 Børn og Hustru, Nellie Jensen. Begravelsen foregik fra Deseret Forsamlingshus.

Efteraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Christiania afholdtes i Missionshuset, Osterhaugsgaden 27, den 10, 11 og 12 Oktober. Møderne begyndte Lørdag Aften Kl. 7 og fortsattes om Søndagen Kl. 10. Fm. og 3 og 7 Em. De 25 Missionærer i Konferencen og Missionspræsident Anthon L. Skanck var nærværende. Konferencepræsident John A. Hendrickson præsiderede. Han bød de Forsamlede Velkommen og bad, at Herrens Aand maatte blive tildelt saavel Sødsfende som Benner; thi vi trængte Alle til aandelig Føde for vore Sjæle. Han haabede, at de Fremmede vilde undersøge vore Værdomme.

Ældste Chas. Larsen udtalte sin Glæde over det Frisind, der bejælede Folket i Laurvik og Telemarken. Ældste Carlston var særdeles tilfreds med Bærkets Fremgang i Odalens Gren. Ældste Frederiksen sagde, at Udfigterne for Evangeliets Fremme i Frederikshald vare lovende. Han havde glædet sig over at se Evangeliets Frugter. Ældste Olsen fremhævede, at Folket i Telemarken slittigt læste vore Skrifter og undersøgte „Mormonismen“. Ældste Berg havde i sit Arbejde erfaret, at Herren stadfæstede Ordet ved at lade Tegn medfølge.

Præsident Stanchy glædede sig ved den Vidnesbyrds Dørbeskrivelse, som han havde om Evangeliet. Det var ikke ved Kjød og Blod, at en Sidste-Dages Hellig fik Vidnesbyrd om Sandheden, men ved Aabenbaringens Aand. Vi leve i Begyndelsen af Tidernes Fjølde store Husholdning, og vi burde være et lykkeligt Folk.

Søndag Formiddag afholdtes en Søndagskolekonferenc. Eleverne i de forskjellige Klasser bleve hørte i forskjellige Emner og klarede sig særdeles godt. Rapporter afgaves fra de forskjellige Skoler i Konferencen, hvilke alle vidnede om Fremgang.

Efter Aabnings-Andagt i Mødet om Eftermiddagen talede Ældste Sonne. Han havde fundet gode Folk i Randsfjord Gren og var bleven meget velsignet af Herren i sit Arbejde. Ældste Hemmert glædede sig over, at han havde fundet den kostelige Perle (Evangeliet). Der var kun een Frelsens Plan, og han bad Enhver undersøge vore Lærdomme, før de fældede Dom over dem. Ældste Hansen forklarede, at vi vare frikjøbte ved Kristi Forsoning. Vi maa vandre i hans Fodspor og være Ordets Gjørere. Ældste Danielsen havde virket i Tønsberg; Evangeliet var bleven indført der i Februar, men havde endnu ikke baaret store Frugter. Han haabede imidlertid paa Fremtiden. Ældste Cardley sagde, at Kirkens Hjelpeorganisationer udførte et udmærket Arbejde i Frederikshald Gren, og at de vare en god Støtte for Missionærenes Virksomhed. Ældste Mortensen glædede sig over Fremgangen i Drammens Gren og over de store Forsamlinger de havde. Ældste Johansen var lykkelig over at leve paa en Tid, da Herren havde aabenbaret sig og oprejst bemyndigede Apostle og Profeter. Korset sang „Hosianna“.

Præsident Stanchy omtalte de Forsøg, der af Præster og Indremissionærer gjordes for at sværte dette Folk for Amoralitet, men de burde hellere først seje for deres egne Døre. Han havde i en Statistik for Danmark set, at i dette Land fandtes der 42,000 nægte Børn, hvilket just ikke tyder paa nogen stor Moralitet. Han havde levet blandt Folket i Utah i 35 Aar og kjendte fuldtud Tilstandene, men den Slags Ting fandt kun sjældent Sted der. Vi havde kun til Hensigt at lære Menneffene Dyd og Retfærdighed. Ved Aftengudstjenesten blev der efter Sang og Bøn kaldet paa Broder Ingjær. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet og udvalgt af den Almægtige til at oprette Guds Rige i vor Tid.

Præsident John A. Hendrickson fremhævede, at der var ingen Mellemveje til „Mormonismen“; Folk maa gaa lige til den. Ved at forkaste dette Budskab paadrage Menneffene i vore Dage sig et ligesaa stort Ansvar

som i Frelserens Tid, eftersom vi reræjntere hans Sag med ligesaa megen Ghyldighed som hans Disciple fordem. Han kunde love, at Enhver, som i Oprigtighed vilde tro paa den Herre Jesus Christus, omvende sig fra sin Daarlighed og lade sig døbe med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, skulde faa den Helligaands Gave, hvorved de vilde faa en Overbevisning om dette Værk Sandhed. Vi erfarede fra Tid til anden, at Menneskene strede mod vort Budskab, men vi kunne ikke komme dem i Møde paa anden Maade end den, der er er paalagt os; thi Herrens Beje ere ikke Menneskenes Beje, og Menneskenes Beje ere ikke Guds Beje; thi ligesom Himlen er højere end Jorden, saaledes ere Guds Tanker højere end Menneskenes. Korset sang „Hvad var sknet ndi Himmelen“.

Præsident Skandhy takkede Sangkorets Medlemmer for den gode Underholdning og deres Opofrelse for Herrens Sag. Evangeliet er ligefremt og ikke vanskeligt at forstaa; man behøver ikke denne Verdens Visdom for at opfatte det. Jesus selv kaldte paa de Ringe og Uærde og iførte dem Guds Kraft. Vi besad det, som var mere værd end Verdens Visdom, Guds og Guld. Menneskene i vore Dage ligne noget dem i Ephesus, der kom i Opror over Paulus' Prædiken. (Apg. 19 Kap.) Korset sang „Himmelsens Konge“.

Mandag Aften Kl. 7 afholdt Konferencens kvindelige Hjælpeforening deres Aarsmøde. Fra fem Grene gaves der Rapporter. De præsiderende Uldster gabe Søstrene lærerige Raad og opfordrede dem til at fortsætte deres velgjørende Gjerning.

Missionærerne vare i Løbet af Konferencen blevne besøgte hos Søster Petronille Nielsen og faaet frit Logi hos Sødskende, og Onsdag Aften arrangeredes der en Aftenunderholdning til deres Udspredelse.

Der afholdtes Præstedømsmøder Mandag d. 12 Kl. 10 Fm. og 2 Em., Tirsdag d. 13 Kl. 10 Fm. og Onsdag d. 14 Kl. 1 Em. Konferencepræsident John A. Hendrickson afgav for Christiania Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste Halvaar, der viste, at 32,366 Skrifter og 8,866 Bøger vare omsatte; 29,063 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift og 430 efter Indbydelse; 6,040 evangeliske Samtaler og 722 Møder holdte; 54 vare døbte.

Missionærerne i Christiania Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Christiania: John A. Hendrickson (Konferencepræsident), Otto F. Monson (Grensforstander), Niels P. Nielsen jun. og Nelson F. Hemmert. Adr.: Østergaardsgade 27, Christiania.

Moss: John E. Swensen (Forstander) og John M. Thorup. Adr.: Østergaardsgade 27, Christiania.

Frederiksstad: Chas. N. Larsen (Forstander) og Gustav Johansen. Adr.: Bøesgaard, Frederiksstad.

Frederikshald: N. Hazen Cardley (Forstander) og George T. Larsen. Adr.: Strandsgaard, Frederikshald.

Odalen: Peter C. Carlston (Forstander) og Axel V. Fikstad. Adr.: Opstad P. D., Søndre Odalen, Sharnes St.

Tidssvold: Andrew Iversen (Forstander) og Hyrum P. Møkleby. Adr.: Kirkegade 116, Hammar.

Nøten: Herman H. Danielsen (Forstander) og Jens M. Henriksen. Aadr.: Nøten.

Drammen: Joseph Mortensen (Forstander) og Carl G. Hansen. Aadr.: Capelanergade 19, Drammen.

Lønsberg: Peter W. Knudsen (Forstander) og Geo. A. Jørgensen. Aadr.: Møllerbølvejen 158, Lønsberg.

Laurvik: Ole Sonne (Forstander) og Herman F. Thorup. Aadr.: Arntsgade 504, Stien.

Arendal: Fin H. Berg (Forstander) og Franz E. Frederiksen. Aadr.: Strømmen, Arendal.

Christiansand: Nels A. Thompsen (Forstander) og J. Milton Poulsen. Aadr.: S.-N.-gade 100, Christiansand.

Bergen.

Sidste-Dages Helliges halvårlige Konference i Bergen afholdtes i Kong Oscarsgade 5 den 17, 18 og 19 Oktober. De 12 misjonerende Uldster i Konferencen, besøgende Uldste John Spande fra Logan og Misjonspræsident Anthon E. Skanckh vare tilstede.

Efter den sædvanlige Aabningsandagt bød Konferencepræsident Niels G. Mortensen de For samlede Velkommen og ønskede, at Alle, som bleve ledede til vor Dør, maatte lære at kjende, om Lærdommen var af Gud, eller om vi talede af os selv. Uldste Christensen meddelte, at vort Arbejde havde god Fremgang i Egersund, og der var Mange, som undersøgte Evangeliet. Uldste Jøppesen havde et fuldt Vidnesbyrd om, at han var kaldet af Gud til at prædike Evangeliet. Herren havde igjen talet fra Himmelen. Uldste Hansen udtalte sin Taknemlighed, fordi hans Forældre havde annammet Sandheden, saa at han fra sin Barndom var bleven istand til at kjende den rette Vej. Uldste Johnson havde været i Nordfjord i to Maanedes og uddelt mange Bøger og fundet en stor Kreds af Venner. Uldste Nielsen udtrykte sin Glæde over det Kald, der var ham betroet som en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium. Han havde ogsaa fundet mange oprigtige Sjæle i Nordfjord. Uldste Mouritz Petersen vidnede om, at dette Evangelium skulde prædikes for den ganske Verden, før Enden kommer.

Præsident Skanckh sagde, at selv om vore Brødre fra Zion endnu vare usuldfomne i Sproget, saa vare de dog udsendte med samme Ret som Disciplene i Frelserens Dage. De havde Aanden af deres Kaldelse og Evangeliets sande Ord at forkynde. Deres Opofrelse og Forsagelse af Hjemmets Hygge var grundet paa deres Vidnesbyrd om, at Herren har talet paany, og at hellige Engle have gjæstet Jorden. Vi vare ikke ude for at strides med Verden om dens Ideer, men for at kundgjøre Guds aabenbarede Sandheder. Han bad de Hellige at leve nær til Gud.

Søndag Form. afholdtes en Søndagsfølekonference. Rapporten fra Bergens Gren viste, at der var 103 Elever, deraf 39, hvis Forældre stode udenfor Kirken. I Aalesund var der en Skole med 18 Elever. Programmet viste Børnenes Dygtighed og Lærernes Flid. Præsident Skanckh bad Børnene altid at bede til Gud og ære og respektere deres Forældre. Præsident Mortensen roste Børnene for deres Opmærksomhed.

I Eftermiddagsmødet Kl. 4 var Ældste Andersen første Taler. Han forklarede, at vi som Missionærer virkede med Sandheden for Dje. „Mormonismen“ kunde ikke bestrides som saadan. Ældste Stephen Petersen søgte sig hjemme blandt det norske Folk. En Undersøgelse af den hellige Skrift vilde stadfæste Rigtigheden af vort Vidnesbyrd hos alle Jordomfrie. Ældste Thompsen sagde, at hvis vi byggede paa Klippen, vilde ingen Skyldregn være istand til at omstyrte vort Vidnesbyrd om „Mormonismen“'s Guddommelighed.

Præsident Stanchy forklarede, at vi som et Folk troede, at Evangeliets Plan til Frelse og Forløsning og Ophøjelse for Mennekeslægten blev givet af Gud, før Jordens Grundvold blev lagt. Vi skulde kjende Træet af dets Frugter; han var overbevist om, at det viste gode Frugter her i Bergens Gren. Det Folk, vi tilhørte, vilde vedblive at voxe trods enhver Modstand.

I Aftenmødet Kl. 8 bragte Ældste Jensen en Hilsen fra Sødstene i Aalefjund. Han bar Vidnesbyrd om, at de, som annammede Evangeliet, søgte sig lykkelige og havde opnaaet den samme Fred med Gud, som Hofmanden modtog, da han stod op af Vandet efter at være bleven døbt af Philip. Ældste Peter Petersen sagde, at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden i disse Kongers Dage, som Profeten Daniel havde forudsagt.

Ældste John Spande fra Logan, Utah, som antom til Kjøbenhavn d. 21 Septbr. i Aar og derpaa rejste til Norge for at besøge Slægtninge og samle sin Stamtavle, udtalte sin Glæde over at mødes med de norske Hellige i Konference. Han rejste til Amerika for 17 Aar siden og havde i de forløbne Aar været i mange af de Forenede Stater; tilsidst havnede han i Utah blandt Mormonerne. Han havde lært dem at kjende som et alvorligt og oprigtigt Folk, og han meddelte det Indtryk, han havde faaet ved at bo hos en Mormonfamilie. Hver Morgen før Spisetid og hver Aften, før de gik til Ro, knælede de alle ned i en Familie-kreds, og Husets Herre takkede Gud for hans Betsignelser og bad, at de i Fremtiden maatte have Kraft til at vandre i et behageligt Levnet for hans Aashyn. Taleren havde annammet Evangeliet i Utah og vidste, at han havde adlydt Sandheden; han forsikrede, at „Mormonerne“ vare det bedste Folk, han havde været iblandt. De ondskabsfulde og naragtige Rygter, som cirkulerede om dem, vare ikke Sandhed.

Præsident Stanchy sagde, at han var opdraget i den lutherste Kirke, men havde ikke søgt sig tilfreds, før han havde fundet Jesu Kristi Evangelium, som prædiktes af de foragtede „Mormoner“. Han havde ifølge Bibelen fundet, at det stemte overens med, hvad Frelseren lærte. Ligesom Jesus sendte sine Disciple ud med Myndighed, saaledes er det ogsaa Tilfældet i vore Dage; denne Gave kan ikke kjøbes for Penge, men kun ved i Odmtyghed at annamme Budstabet. Vi tror, at Luther var et Redskab i Herrens Haand til at rive Bibelen ud af Pavens Haand, for at den kunde blive udbredt blandt Folket, men vi tror ikke, at Herren nogensinde har kaldet ham til at oprette den frasalbne Kirke eller gjen-give Kristi Evangelium. Præsident Mortensen tvivlede ikke om dette

Værts Sandhed. Hvis han gjorde det, vilde han paffe sin Kuffert og rejse hjem hellere end at lide Haan og Foragt her for Noget, som var underkastet Tvivl og ikke kunde taale en upartist Kritik uden at falde sammen. Men dette Værk var af Gud, og det var kommen til Jorden for at blive her; Ingen vilde være istand til at ødelægge det, og det havde kunnet staa for enhver upartist Kritik. Han formanede Alle til at søge Gud om Visdom, og talkede til Slut Alle, som havde bidraget til den behagelige Konference.

Mandag Aften Kl. 8^{1/2} afholdt den kvindelige Hjelpeforening sit Aarsmøde under Ledelse af Præsidentinde Johanna Kling. Foreningen havde hjulpet mange Fattige i Aarets Løb, og Lærerne havde besøgt Medlemmerne en Gang om Maanedens. Søstrene i Alesund Gren udførte ogsaa et nobelt Arbejde i denne Henseende. De præsiderende Uldster talede belærende til Foreningens Medlemmer.

Mandag og Tirsdag afholdtes der Præstedømsmøder, hvor Uldsterne afgave deres Rapporter. Præsident Skanhy følte sig tilfreds med Brødrenes Arbejde og gav dem mange faderlige Raad. Tirsdag Aften var der Grensmøde, hvor Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmig opholdte i de Helliges Tro og Bønner.

Konferencepræsident Niels C. Mortensen afgav for Bergens Konference en samlet Rapport over Missionærenes Virksomhed i det sidste halve Aar, der viste, at 10,990 Skrifter og 2,886 Bøger vare omsatte; 7,153 Fremmedes Huse besøgte og 193 efter Indbydelse; 1,047 evangeliske Samtaler og 310 Møder vare holdte; 9 vare døbte og 2 udelukkede.

Missionærene i Bergens Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Bergen: Niels C. Mortensen (Konferencepræsident) og Soren J. Nielsen. Aadr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Alesund: Amer C. Hansen (Forstander) og Heber A. Anderson. Aadr.: Sagfører Nalls Gaard, Langeberget, Alesund.

Stavanger: Niels C. Thompson (Forstander) og Nels P. Jeppesen. Aadr.: Bork's Gade 45, Stavanger.

Egersund: Henry C. Christensen (Forstander) og Stephen M. Petersen. Aadr.: Pederjens Hus, Egersund.

Bosø: Christen Jensen (Forstander) og John A. Johnson. Aadr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Nordfjord: Peter T. Petersen (Forstander) og Mouritz C. Petersen. Samme Adresse.

Indhold:

Præsident Lyman's Rejser i Embedsmedfør	353	Christiania Gren	362
Redaktionelt:		Ankomst og Beskikkelse	362
Den hele Lov	360	Afløsning og Hjemreise	333
Rjøbenhavns Halvaars-Konference	362	Forslyttelse	363
		Dødsfald	363
		Efteraars-Konferencerne i Norge	363

Rjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthou L. Skanhy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Petersen).